

MAHİR ÜNSAL ERİŞ • Benim Adım Feridun

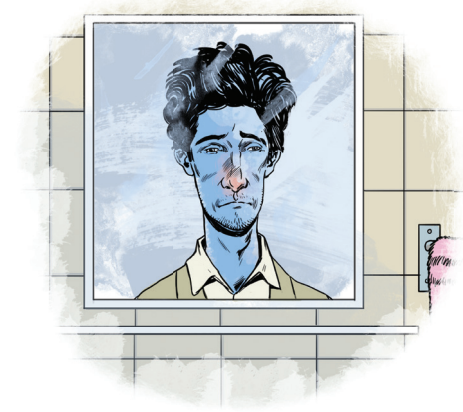
MAHİR ÜNSAL ERİŞ 1980'de Çanakkale'de doğdu. Bandırma'da büyüdü. Arkeoloji okudu. Çeşitli dillerden kitaplar, makaleler, öyküler çevirdi, halen de çevirir. *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde* (2012) ve *Dünya Bu Kadar* (2015) adlı kitapları İletişim Yayınları tarafından yayımlanmıştır. *Olduğu Kadar Güzeldik* (2013) adlı kitabıyla 60. Sait Faik Abasıyanık Hikâye Armağanı'nı kazanmıştır. Gençlerbirliklidir. Söylenişi bile güzel.

MAHİR ÜNSAL ERİŞ

Benim Adım

Feridun

Resimleyen
MURAT BAŞOL



İletişim Yayınları 2390 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 404
ISBN-13: 978-975-05-2102-7
© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK VE SAYFA TASARIMI Suat Aysu

DÜZELTİ Ekrem Buğra Büte

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212. 613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr



*Bana ve Feridun'a verdiđi emekleri hiç unutmayađım
Nihat Abi'ye, Nihat Tuna'ya*



Benim Adım Feridun

Yaşa, işe, güce, itibara en ufak hürmeti olmayan bu acıya aşk acısı diyorlar. Kim olursan ol, seni saklandığın yerde er ya da geç buluyor, gelip göğüs kafesini ateşle sıvazlıyor ve sen içeride kapkara kurum tutuyorsun. Ağzını açsan, alevler püskürüverecekmişsin gibi, ciğerlerine damla damla kurşun eritiyorlarmış gibi. Kolay kolay geçmiyor, geçtiğinde de sen geçmiş olduğunu bile fark etmiyorsun. Yağmurlu havalarda sızlayan eski bir kırık gibi sızlayıp duruyor, kendini hatırlatıyor. Bir tadı, bir kokusu, bir eti var hatta, bir kütlesi; gelip göğsüne oturmasından belli. Kokusunu, kütlesini hesap edemiyorum ama bir tadı varsa bence o genizde kalmış greyfurt tadını andırıyordur. Çok sevdiğin bir şeye benzeyen, ama o olmadığımı da bal gibi bildiğin bir tat; acı, buruk, portakala benzeyecek neredeyse, değil ama işte. Hani kelime çok havahlı olmasa, “kekre” diyeceğim. İstediyin kadar yutkun, üstüne istediğini ye, iç; geçmiyor, genzinden aşağı yuvarlanıp gitmiyor. Ne yediğinden anlıyorsun ne içtiğinden. Allah belasını versin.

Bir de yalnızlık var, onu da hesaba katmak lazım. İlk başlarda onuzluk sanıyorsun bunu ama değil, basbayağı yalnızlık işte. Aynalarda kendini görmekten sıkılacak kadar yalnızlık, yatağa yattığında kendi kokunu duymaktan öğürecek kadar... Kimseyi istemiyorsun yanında, ama durup durup da yalnızlıktan şikâyet edesin geliyor. Bir şeyden şikâyet edebilmek için bile insan lazım. Öyle hileli bir şey bu. İstiyorsun ki hep senin terk edilmişinden bahsetsinler, hep seni yalnız bırakana lanetler okusunlar topluca, “Sen de ne çok severmişsin be kardeşim!” desinler, “Hak etmiyor, kızgın alevlere gelsin inşallah; sen hiç üzme kendini!” deyip hep sırtını sıvazlasınlar. Olmuyor ama. Bir dinliyorlar, iki dinliyorlar. Sonra bir bakıyorsun, sen anlatırken onlar telefonlarıyla oynuyorlar, saatlerine bakıyorlar, sigara paketinin naylonundan çiçekler yapmaya uğraşıyorlar. Senin de içinden gelmiyor işte ondan sonra, kendi kendine kalıyorsun. “Hay ben böyle aşkın ıstırabını!” deyip kalaylayamıyorsun çünkü, aşk da senin

ıstırap da. Ondan sonrası aynada kendi yüzün, yatakta kendi kokun, evin içinde şikâyet bile edemeyeceğin, kendi dağınıklığın.

On sekizinci günüydü. On yedi gün boyunca, erimiş bakırla beslenmiş, cıvayla yıkanmış, cam kırıklarından yataklarda yatmıştım. Camının acısına dayanmak için tahta kaşıklar dişleyerek uykuyla boğuşmuş, bir ejderhanın ağzından çıkan nefesi solumuştum. Biraz olsun azalmıyordu bile anasını sattığım. Arada bir çıkıp ekmek ve sigara aldığım, kendine “bakkalıcı” denmesini seven bakkaldan başka kimseyi görmemiş, “bakkalıcı”dan daha uzağa gitmemiştim. “Çalışmak iyileştirir, çalış, çok rahatlayacaksın!” diyen çokbilmiş eş-dostun ahkâmına inat, çevirilere elimi bile sürmemiştim. Teslim etmeme de pek bir şey kalmamıştı üstelik. Bütün dünyaya, çevirmek zorunda olduğum mös-yölere bile şiddetle ifrit oluyordum. “Yokluk, yoksunluk, ayrılık, azap görmeden yazmışsın Fransızca Fransızca, ağzından pipon, önünden şarabın eksik olmamış, bir de yumurtladıklarımı Türkçeye çevirmemi bekliyorsun pezevenk!” diye, rahmetlik adamlara bile öfke duyuyordum. Evde hiçbir şey yapmadan vakit geçirmenin tüm kaynaklarını tüketmiştim artık. Torunlarıma bile yetecek kadar sıkılmıştım. On yedi gündür ışıkları bile açmadan, açmışsam söndürmeden oturduğum evimde, küçülüp küçülüp sonunda tamamen kaybolmayı beklemiştim ama onu da beceremiyordum. Menkıbe kitaplarındaki, kul hakkıyla can veremeyen günahkârlara dönmüştüm. Ne ölüyordum ne onuyordum. On sekizinci gün dışarı çıkmaya karar verdim. Kendimi iyi hissetmenin değilse bile kötü hissetmemenin muhakkak bir yolu olmalıydı, ölmedik ya?

Öğlene doğru bir duş alıp tıraş oldum. Tıraş olmak ne garip şey, her seferinde altından gençliğin çıkacakmış gibi kendi yüzünü kazıyorsun, fakat yine, biraz daha yaşlanmış halin kalıyor eline. Aynadan bakıyor sana öyle geçkin, yorgun. Güzel kokular sıktım üstüme başıma sonra, bunu çok uzun zamandır yapmamış olduğumu fark ettim. O gitmeden önce bile. Sevilirken, kendimize, sevdirmeye çalıştığımız zamanlardaki kadar bakmıyoruz çünkü hiç. Biri gelip bizi tezgâhtan alana kadar, bir manavın önlüğüne süre süre parlattığı elmalar gibi cilalayıp duruyoruz kendimizi. İlk ısırdıktan sonra, ısırılan yerlerimizden kararmaya başlıyoruz ama. Akşam serin olur diye ince ceketimi sırtıma alıp çıktım evden.

Sen yokken, yani sen evde aşk acısıyla, bittikçe altüst edilen bir kum saati gibi damla damla tükenirken, bu insanların hepsi yaşamaya



devam ediyorlar. Elektrik faturası yatırıyorlar, sinemalara gidiyorlar, araç muayenesi yaptırıyorlar, kat karşılığı arsa için müteahhitlerle pazarlıklar ediyorlar, arabalara, dolmuşlara, teknelere, trenlere biniyorlar, konuşuyorlar, gültüyorlar, kavgaya ediyorlar, ter kokuyorlar, ayakkabı boyatıyorlar...

Bir sen yoksun içlerinde ve bunun farkında bile olmuyorlar. Seni bu hale koyan bile onların arasında dolaşiyor, yaşıyor, ediyor ama sen evde oturmuş, dünya durdu sanıyorsun. "Ben çok yorulmuş, biraz ara verelim mi?" dediğinde onlar da mola verdi sanıyorsun. Öyle olmuyor ama. Geç kalırlarsa, hayatta yer kalmayacakmış gibi can havliyle sokaklara koşuyorlar, yaşıyorlar. Uzun süre evden çıkmayınca dışarıdaki ademoğlu kalabalığını kabul etmek zor geliyor işte bu yüzden. Önce hepsini yabancıyorsun, sonra her birini bir zamanlar bir yerlerde tanımışsın da unutmmuşsun gibi gelmeye başlıyor. Öyle bakıyorsun yüzlerine tek tek, bir şeyler arar gibi. Onlar da yüzlerine bakışına bakıp huzursuz oluyorlar; en iyisi Erdek'e gitmek.

Akşam yedi buçuk gibi, belediye otobüsüne bindim Bandırma'dan. Şimdi deniz-

